

עפ"ת (חיפה) 48502-07-25 - חביב מוסא נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 48502-07-25 - חביב מוסא נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 48502-07-25

עפ"ת (חיפה) 48489-07-25

עפ"ת (חיפה) 48482-07-25

חביב מוסא

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[28.09.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

פסק דין

לפניי שלושה הערעורים בכותרת שהדיון בהם אוחד, במסגרתם מבקש המערער לבטל את פסקי דין שנתן בית משפט קמא [שני מותבים] בהעדרו ודחה את בקשתו לביטולם.

שלושת התיקים עוסקים בהרשעת המערער בעבירה של שימוש בטלפון נייד בנהיגה ללא דיבורית. על אף שהמערער זומן לא התייצב המערער למשפט, ועל כן נשפט בהעדרו, והוטלו עליו העונשים כמפורט בגזרי הדין מושא הערעורים. המערער סטודנט למשפטים אשר עובד לדבריו כמנהל אזור, חזר על האמור בערעוריו, ועל האמור בבקשות לביטול פסק הדין שהגיש לבית המשפט קמא, תוך שטען כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט קמא, לא זומן כדין למשפטיו, וכי העונש שהוטל עליו חמור ופוגע בעיסוקיו באופן משמעותי.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ושמעתי את טענות המערער, חוששני שאין בידי להעתר לבקשת המערער, וכי דין הערעורים להידחות, להלן אנמק.

שתי השופטות הנכבדות שדנו בבקשות מושא הערעור, הוציאו תחת ידיהן החלטות מנומקות ומפורטות המתייחסות נכונה למכלול השיקולים המשפטיים הנדרשים בנדון, ולא מצאתי כי נפלה מלפניהן שגגה משפטית המקימה עילה להתערבותה של ערכאת הערעור.

לפי הוראות סעיף 130(ח) לחסד"פ, בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהעדר הנאשם "...אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..." אדון בתנאים אלה כסדרם בזיקה להחלטות בית המשפט קמא.

אשר להעדר התייצבות - בהחלטות שלפני עמד כב' בית המשפט קמא על כך שהמערער זומן כדן, בחלק מהמקרים אף הגיש בקשות דחייה אך למרות זאת לא התייצב לדיונים. בדיון שהתקיים בערעור עצמו, אפשרתי למערער להציג בפני סיבה מוצדקת להיעדרותו מהדיונים ולהתייחס לקביעותיו של ביהמ"ש קמא, אך לא שמעתי מפי המערער ולו טעם מוצדק אחד להיעדרותו מהדיונים. יצוין, כי לקביעת בית המשפט קמא במסגרת עפ"ת 48482-07-25, המערער "...ידע אודות ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו ואף הגיש בקשות דחייה, דבר אשר הביא לסחבת בניהול ההליכים המשפטיים, שכן עסקינן ב"תיק טלפון" אשר נפתח במערכת בחודש נובמבר 2023 ופסק הדין בהעדר המבקש ניתן בחודש מרץ 2025". ובאופן דומה נקבע בהחלטות מושא עפ"ת 48502-07-25 ועפ"ת 48489-07-25, כי המערער זומן למשפט אך סירב לקבל את ההזמנה לדיון, קביעה הנתמכת במה שנרשם ע"ג אישורי המסירה.

יוצא איפוא, כי אין בפני סיבה מוצדקת להיעדרותו של המערער מהדיונים שהתקיימו בבית המשפט קמא, ועל כן בדיון יסודה קביעת בית המשפט קמא, על כך שלא התקיימה עילה לביטול פסק בשל העדר מוצדק מהתייצבות למשפט. אשר לשאלת עיוות הדין - מדובר בעבירה של נהיגה תוך שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות הדיבורית, עבירה שחוזרת על עצמה שוב ושוב אצל המערער [ראה בהמשך]. המערער לא טען דבר וחצי דבר לגבי הגנתו בבית המשפט קמא. לפי ההלכה הפסוקה, על המבקש לבטל פסק דין שניתן בהעדרו, לתמוך את בקשתו בתצהיר, ובאסמכתאות המלמדות כי יש לו הגנה המקימה הצדקה לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו [רע"פ 9142/01 סוריא איטליא נ' מדינת ישראל, נז(6) 793]. המערער לא עשה כן, הוא לא הציג כל ראיה או טיעון מבוסס, שיכול ללמד שהתוצאה הייתה משתנה לו יבוטל פסק הדין. למעשה, מעיון בתיקים בבית המשפט קמא, עולה כי הוא כלל לא כפר בביצוע העבירה, והתמקד בחומרת העונש שנגזר עליו. רק בערכאה זו, ורק לשאלת בית המשפט, טען שאחז בסיגריה אלקטרונית בצבע שחור אותה הציג בבית המשפט. לדבריו, ניסה להסביר זאת לשוטר, אך האחרון לא קיבל את דבריו וכי יש לו סרטון המתעד את האירוע. ברם, טענה זו לא נטענה בבית המשפט קמא וכאמור עלתה לראשונה בערכאת הערעור, ולמותר לציין כי לא הובא הסרטון האמור. עוד יוער, כי לפי הדוחות האירוע צולם במצלמות גוף של השוטר עורך הדוח.

כך או כך, למערער היה את יומו בבית המשפט והוא יכול היה להגיע לדיון, לכפור, לזמן את השוטר ולנסות לשכנע את בית המשפט בטענתו, אם אכן היה בה ממש. הוא לא עשה זאת ולא התייצב לדיונים ללא סיבה מוצדקת, לא פירט את הגנתו בבית המשפט קמא, ולא הראה שנגרם לו עיוות דין. על כן, לפי ההלכה הפסוקה אין עילה לבטל את ההחלטות מושא הערעור, שניתנו לפי הוראות החוק. ואפנה בהקשר זה לדבריו הנכוחים של כב' הנשיא מ' שמגר ברע"פ 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279.

אשר לערעור על העונש - ההלכה הפסוקה קבעה כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא במקרים בהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת, או כאשר נפלה טעות בולטת ומהותית בגזר הדין [ראו מיני רבים: ע"פ 2400/24 בן עמי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.5.25)]. בחנתי את טענות המערער אודות העונש שהוטל עליו בכל תיק ולא מצאתי שיש עילה להתערבות ערכאת הערעור בעונש שנגזר עליו. רישומו התעבורתי של המערער הנוהג מ-2006 מלמד על 41 הרשעות קודמות, בעבירות מגוונות, מתוכן 14 עבירות זהות, בין השנים 2019-2023. התנהלות מעין זו מעידה על דפוס התנהגות רצדיביסטי המחייב החמרה עונשית משמעותית, נוכח הפגיעה החוזרת בערכים המוגנים החוסים תחת העבירה הנדונה, והסיכון הטמון בעבירה זו ליתר משתמשי הדרך. למרות זאת, הסתפקו הערכאות בענישה הולמת מדודה ומאוזנת, אשר אינה סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה, ועל כן אין היא מקימה עילה להתערבותה של ערכאת הערעור. עוד יצוין, כי המערער סיפר לבית המשפט על מקרה נוסף בו ביצע עבירה זהה, אך לדבריו שם הדוח היה מוצדק, ולכן נטל אחריות (עמ' 1 לפרוט' שורה 22), מה שמחזק את המסקנה האמורה.

הנה כי כן, משלא מתקיימות לפני העילות הקבועות בחוק לביטול פסק דין ומשנימוקי בית המשפט קמא לרבות בגזרי הדין שיצאו תחת ידיו, נטועים היטב בהוראות הדין, אין בפני ערכאת הערעור עילה המצדיקה התערבות בהחלטות אלה, ועל כן שלושת הערעורים נדחים בזה. ניתן היום, ו' תשרי תשפ"ו, 28 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.